

ikke kunnet faa den ud af sine Tanker. Atter nu gled den frem for hans Bevidsthed. Det var ikke, fordi han tænkte paa at søge Pladsen. Ikke alene var Lønningen saare ringe, men Inger, der var saa meget for alt, hvad der var fredeligt, lunt og frodigt, vilde aldrig kunne trives i denne nøgne Klitegn, hvor Vesterhavstormen og den saltmættede, isnende Havgus uophørlig stod ind i al sin vilde, knugende Barskhed. Naar den Bekendtgørelse ikke desmindre vedblev at staa ham for Øjnene, var det, fordi Pladsen havde en sær Tiltrækning for ham personlig og — som det nu gik op for ham — netop paa Grund af Egnens øde og triste Forladthed, dens fuldkomne Ensomhed.

Han syntes, at han aldrig havde setsaa langt ind i sig selv som i dette Øjeblik. Det var, som saae han selve sit Væsens Grund afdækket, og han kom til at gyse derved. Naar han trods al den Medgang, han havde haft, ikke var bleven lykkelig, saa var det, fordi han ikke vilde være lykkelig i almindelig Forstand. Naar han længtes hjem til Rimalt, saa var det ikke alene Inger og Børnene eller Hjemmets Fred, som drog ham. Den spøgelseagtige Haand, der havde villet holde ham tilbage fra denne Rejse — og som var den samme, der gennem hele hans Liv lønligt havde grebet ind i alle afgørende Øjeblikke for at lede hans Skridt, — det var hans instinktmæssige Fornemmelse af, at det var i Ensomheden, hans Sjæl havde hjemme, at det var Sorgen og Smerten, hans Liv tilhørte.

„Bespis mig med Taarebrød og giv mig bredfuldt Maal af Taarer at drikke.“

Nu forstod han den paa eengang dragende og ængstende Magt, saadanne underlige Ord kunde have over ham. Den store Lykke, han i Blinde